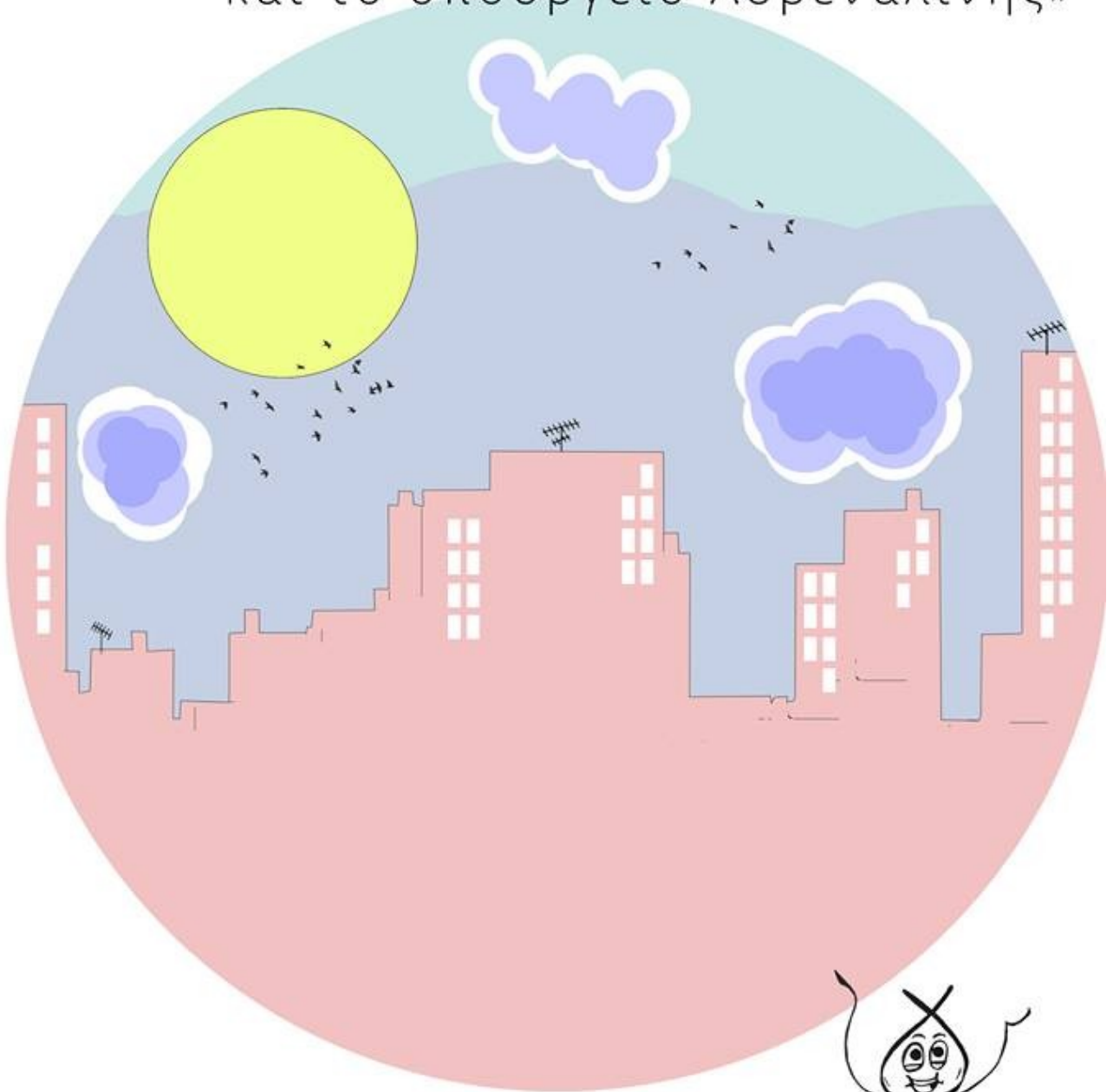

«Η οικογένεια Γάμμα
και το υπουργείο Αδρεναλίνης»

Γιώτα Αλέξη

Σειρά: Παιδικό Βιβλίο, απευθύνεται κυρίως σε παιδιά από 7-10 ετών

Τίτλος: Η οικογένεια Γάμμα και το υπουργείο Αδρεναλίνης

Συγγραφέας: Γιώτα Αλέξη

Φιλολογική επιμέλεια: Μπέττυ Κορμπίλα

Εικονογράφος: Κατερίνα Μαστιχίδου

Γραφιστική επιμέλεια: Βασίλειος Βλάχος

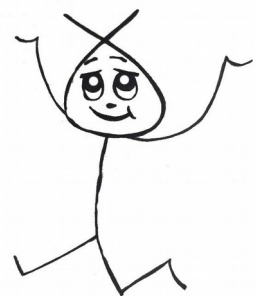
Η ομάδα του βιβλίου σας εύχεται, Καλή Ανάγνωση!

Απρίλιος 2020

ISBN 978-618-00-1986-5

Το βιβλίο διατίθεται σε μορφή E-book δωρεάν για ανάγνωση και αναδημοσίευση. Απαγορεύεται η οποιαδήποτε χρήση ή διασκευή αυτού με σκοπό το κέρδος. Για οποιαδήποτε διευκρίνηση, επικοινωνήστε με τη συγγραφέα, μέσω της ιστοσελίδας της: <http://giotaalexi.com/>

Αυτό το E-Book είναι αφιερωμένο στους ανθρώπους που παρά τις δυσκολίες του 2020 στέκονται δυνατοί κι ελπίζουν!!

Μια φορά κι έναν καιρό στην τσιμεντούπολη, ζούσανε οικογένειες γραμμάτων και σημείων στίξεως. Η ζωή τους κυλούσε σε ευτυχισμένους ρυθμούς, οι μεγάλοι έλειπαν πολλές ώρες από το σπίτι γιατί είχαν δουλειές, ενώ τα παιδιά είχαν πολλούς φίλους που έβλεπαν καθημερινά, είτε στο σχολείο, είτε στις Παιδικές Γραμμές. Τα παιδιά είχαν πάντα παρέα και μπορούσαν να διασκεδάσουν ανά πάσα στιγμή. Οι μεγάλοι καμιά φορά, ξεφυσούσαν δυνατά με τα προβλήματα τους στη δουλειά, κι όταν μιλούσαν γι' αυτήν έπαιρναν πρώτα μια τεράστια ανάσα και κοκκίνιζαν. Όμως, όταν περνούσαν χρόνο με τα παιδιά τους, ξεκαρδίζονταν και ξεχνούσαν αυτά που τους στενοχωρούσαν. Κάποιος που θα τους έβλεπε από μακριά, θα έλεγε ότι οι οικογένειες αυτές, είχαν όλα όσα θα ήθελαν και δεν έπρεπε να ζητήσουν τίποτα παραπάνω, γιατί αν ζητούσαν, τότε μπορεί κάποιιοι άλλοι να τους απαντούσαν ότι δεν μπορούν να τα έχουν όλα. Αυτό το καταλαβαίνουμε κι από τη μαμά μας, όταν μας λέει να παίζουμε με ένα παιχνίδι και να μην τα απλώνουμε όλα μαζί πάνω στο χαλί, γιατί στο τέλος θα μπερδευτούμε και δε θα θέλουμε να παίζουμε με κανένα από αυτά.

Ωστόσο, αυτό το χαρούμενο τοπίο άλλαξε εντελώς μέσα σε μια μέρα, όταν ο ουρανός έγινε απότομα από μπλε γκρι, γέμισε με μαύρα σύννεφα και το Υπουργείο Αδρεναλίνης ανακοίνωσε ξαφνικά, ότι οι Παιδικές Γραμμές έπρεπε να σφραγιστούν, να κλείσουν οριστικά και να μην μπει κανένας πια εκεί μέσα για να παίξει. Ούτε εκεί, αλλά ούτε και στο σχολείο. Αυτή η πληροφορία ανησύχησε πολύ τους γονείς και τους έβαλε σε σκέψεις. Οι γονείς είναι αυτοί που πάντα αντιλαμβάνονται πρώτοι τον πανικό μιας πληροφορίας και μετά τα παιδιά. Οι γονείς ακούνε αυτά που τους λένε οι άλλοι γονείς, ενώ τα παιδιά ακούνε αυτά που τους λένε οι γονείς. Αφού το μυαλό των γονιών είναι ένα τεράστιο εργοστάσιο γεμάτο με σκέψεις κι όταν κάποιος λέει κάτι, αυτοί ενεργοποιούν τους διακόπτες, θέτουν σε λειτουργία όλους τους μηχανισμούς και βγάζουν συμπεράσματα. Κάποιοι από τους γονείς βλέπουν και τι θα γίνει στο

μέλλον. Μερικοί το πετυχαίνουν κι άλλοι πάλι όχι.

Έτσι λοιπόν έγινε και με την Οικογένεια Γάμμα. Η μαμά, πλησίασε τον γιο Γάμμα μια μέρα και του είπε ένα σωρό πληροφορίες. Ότι δεν έπρεπε να ξαναδούν τον παππού και τη γιαγιά Γάμμα από κοντά, δεν έπρεπε να πλησιάζει τα ξένα γράμματα στο δρόμο, δεν έπρεπε να βάζει τα χέρια του μέσα στο στόμα του ή τριγύρω στο πρόσωπο του. Αλλά, ότι έπρεπε να είναι καθαρός και να παραμένει έτσι όλες τις ώρες, να αναδύεται από εκείνον σε απόσταση δέκα μέτρων μια μυρωδιά σαπουνιού και αρωματοπωλείου, να βάζει στα χέρια του ένα τζελ υγρής μύξας, που το έλεγε αντισηπτικό, να πλένει τα χέρια του μετά από κάθε του κίνηση και να μην ακουμπάει κανέναν φίλο του, όσο φίλοι και να είναι. Θα έδειχνε στους φίλους του την αγάπη του μετά, αφού τελείωνε όλο αυτό. Τέλος, ότι ο κόσμος του τώρα θα ήταν το σπίτι του, άντε κι η γειτονιά του.

Τα παραπάνω, καθήλωσαν τον μικρό μας Γάμμα στη θέση του και τα φρύδια του άρχισαν να αλλάζουν σχήμα στο πρόσωπό του. Ήταν σοκαρισμένος, αβέβαιος κι είχε αρχίσει να ανησυχεί σοβαρά με τις αποφάσεις του Υπουργείου Αδρεναλίνης, ωστόσο η μαμά του τον διέκοψε και συνέχισε, «οι Παιδικές Γραμμές έχουν κλείσει Γάμμα και δε θα ξαναπάμε εκεί μέχρι το Υπουργείο να βγάλει μια καινούρια ανακοίνωση».

Τότε ο Γάμμα ήταν που έχασε οριστικά τη γη κάτω από τα πόδια του. Οι παιδικές Γραμμές γι αυτόν ήταν ένα μέρος ευτυχίας, συνάντησης με τους φίλους του και το μέρος που συναντούσε τον μπαμπά του, τον Γάμμα. Δεν μπορεί, δε γινόταν να συνέβαινε αυτό. Εκείνη την στιγμή, άρχισε να αναπολεί τα μεγάλα σιδερένια παιχνίδια που τον πήγαιναν ψηλά στον ουρανό, τις λεγόμενες κούνιες, τις κωλοτούμπες, το τραμπολίνο, τα χώματα, τα φτυάρια, τα ανθεκτικά κάστρα που

έφτιαχνε εκεί πέρα, το ποδήλατο, και το πόσο νικητής ένιωθε όταν περνούσε την μεγάλη ξύλινη πυραμίδα με τα εμπόδια. Στις παιδικές Γραμμές, ξεχνούσε τα δικά του προβλήματα, τις τσιρίδες της μαμάς, τις ενοχλήσεις του μπαμπά, τον κολλητό φίλο Έψιλον, που τον βαρούσε στο σχολείο για να του κάνει το κουμάντο κι όλα αυτά τα παιχνίδια που έβλεπε όλα αυτά τα χρόνια στις βιτρίνες και δεν του τα αγόραζαν οι γονείς του. Μέσα σε μια στιγμή, ό,τι θεωρούσε γνωστό στη ζωή, του έγινε άγνωστο.

Ο μικρός Γάμμα με αφέλεια, αλλά εντελώς στοχευμένα, ρώτησε ήρεμος τη μαμά του πόσο καιρό θα κρατούσε αυτή η κατάσταση. Τότε η μαμά του κοίταξε ψηλά το ταβάνι, σούφρωσε τα χείλια της, τα έκανε πολύ μικρά, σχεδόν αόρατα, κούνησε δεξιά κι αριστερά το κεφάλι της, μετά τα άνοιξε ξανά, έκανε το στόμα της ξανά μεγάλο κι είπε με μια αδύναμη φωνή, «Δεν ξέρω». Η απάντηση αυτή, όμως, δεν άρεσε καθόλου στον Γάμμα. Όπως ούτε κι η συνέχεια. Καθώς η μαμά του τον ενημέρωσε για ακόμα μια ενέργεια που προέβη το Υπουργείο Αδρεναλίνης για φέτος, η οποία ήταν η εξής. Θα ακύρωνε την Παρέλαση των Γραμμάτων.

Η Παρέλαση των Γραμμάτων γινόταν κάθε χρόνο στις Παιδικές Γραμμές. Αυτήν τη μέρα τα γράμματα χόρευαν και διασκεδάζαν ντυμένοι με τα καλά τους ρούχα γύρω από πλαστικές καρτέκλες μαζί με τα άλλα γράμματα και τα σημεία στίξης. Έτρωγαν σπανακοπιτάκια, πατατάκια, και παγωτά. Έπιναν όσα αναψυκτικά ήθελαν και κανένας γονιός δεν τους έλεγε τι έπρεπε να κάνουν. Ήταν μια Απεργία εντολών, γουρλωμένων ματιών κι υψωμένων δακτύλων. Κι αυτή η συμφωνία των μικρών και των μεγάλων κρατούσε για χρόνια. Επίσης, στο τέλος αυτής της παρέλασης, η μουσική κάποια στιγμή σταματούσε ξαφνικά κι απότομα και τότε τα γράμματα έμεναν ακούνητα και δημιουργούσαν τη λέξη “Διασκεδάση” μεταξύ τους. Κέρδιζαν όλοι από ένα θαυμαστικό. Ήταν δηλαδή, μια μεγάλη γιορτή για τους μικρούς και τους μεγάλους. Όμως τώρα τα πράγματα ήταν διαφορετικά, είχαν καταστραφεί όλα μέσα σε μια μέρα.

Και δεν έφτανε όλο αυτό, ο μπαμπάς του Γάμμα μπορεί να τον παρατούσε από μπαμπάς και να έβρισκε ένα άλλο γράμμα κοντά στη γειτονιά του για να κάνει τον μπαμπά του, αφού δε θα μπορούσε να τον ξαναδεί από κοντά και μάλλον θα τον ξέχναγε για πάντα. Ναι, αυτή ήταν η χειρότερη μέρα στη ζωή του μικρού μας Γάμμα. Δυστυχώς βέβαια, αυτές τις σκέψεις δεν τις είχε πει στη μαμά του και δεν τις συζήτησε μαζί της. Γιατί αν το έκανε, θα έβλεπε ότι τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι. Όμως δεν σκέφτηκε να το κάνει και προσπαθούσε να σκεφτεί και να βρει μια λύση μόνος του.

Τις επόμενες μέρες λοιπόν, η μαμά Γάμμα του έφερε ένα κινητό που του είχε αγοράσει ο μπαμπάς του για να μιλάνε με βίντεο και να ακούει τη φωνή του. Όμως στον Γάμμα αυτή η επικοινωνία δεν άρεσε καθόλου. Του είχε λείψει η παρουσία του και του το είπε. Τότε ο μπαμπάς του, τον ενημέρωσε ότι έκλεισαν όλα τα αεροδρόμια...και τα αεροπλάνα, αυτά τα μεγάλα σιδερένια αντικείμενα που πετάνε ψηλά στον ουρανό, δεν μπορούσαν πια να τον πάρουν μαζί του, αφού δεν πετούσαν. Τότε ο Γάμμα τον ρώτησε γιατί; Και ο μπαμπάς του, του απάντησε ότι είχαν κολλήσει όλα συνάχι και αυτήν τη στιγμή έπρεπε να κάτσουν στο σπίτι μέχρι να περάσει το κρύωμα.

Μετά, συνέχισε και του είπε, ότι και τα γράμματα έπρεπε να απομακρυνθούν το ένα με το άλλο, γιατί αν όπως παλιά, καθόντουσαν δίπλα δίπλα μπορεί και να κολλούσαν συνάχι. Κι αν ένα γράμμα είχε συνάχι, τότε θα κολλούσε και το διπλανό του γράμμα με συνάχι και τότε θα έφτιαχναν ακόμα και λέξεις με συνάχι. Και για φαντάσου τι θα γινόταν αν δεν έμεναν τα γράμματα σπίτι και έφτιαχναν προτάσεις και παραγράφους με συνάχι; Αυτό θα δημιουργούσε μια αλφάβητο γεμάτη με συνάχι..

Γι αυτό, έπρεπε να το σταματήσουν όσο ήταν η ώρα και να το έκαναν άμεσα. Κι αυτό θα το πετύχαιναν με το να κάνουν διακοπές στο σπίτι και να ακούνε τη μαμά και τον μπαμπά, σε αυτά που τους λένε. Γιατί σε λίγο καιρό, όλα θα γίνονταν ξανά όπως παλιά.. Έπρεπε να κάνουν λίγη υπομονή. Και ποιος ξέρει; Μπορεί στο μέλλον να θυμόντουσαν αυτές τις διαφορετικές μέρες και να λέγανε, τι καλά που έγινε κι αυτό; Είδαμε λίγο παραπάνω τη μαμά μας και τον μπαμπά μας, είτε μπροστά μας, είτε μέσα από τον υπολογιστή, που παλιά αυτοί δούλευαν και δεν είχαν χρόνο για εμάς και παίζαμε μαζί τους με όλα μας τα παιχνίδια μέσα στο σπίτι.

Αυτή η κουβέντα με τον μπαμπά του, τον έκανε να νιώσει καλύτερα και αποφάσισε να κάνει υπομονή. Όταν έβγαине στον δρόμο για περίπατο με την μαμά του, φωτογράφιζε μερικά γράμματα και τα έστελνε στον μπαμπά του για να μην τον ξεχάσει. Και με τον καιρό ανακάλυψε ότι μπορούσε να κάνει και προτάσεις με τις φωτογραφίες, κάτι που του έδωσε μεγάλη χαρά κι ανακούφιση, αφού θα μπορούσε να φτιάξει μερικές λέξεις για εκείνον και τον μπαμπά του χωρίς να κολλήσει κανένας συνάχι. Και κάπως έτσι συνεχίστηκαν να κυλούν οι μέρες στο σπίτι της οικογένειας Γάμμα.

Ο μικρός μας ήρωας στο διάστημα αυτό, αποφάσισε όταν το Υπουργείο Αδρεναλίνης έβγαζε την τελική ανακοίνωση της λήξης της απομόνωσης, να ετοιμάσει τη δικιά του παρέλαση Γραμμάτων στο μέλλον. Του χρόνου τέτοια εποχή, θα πρότεινε στα γράμματα που ήξερε, να καθίσουν σε διαφορετικές θέσεις μεταξύ τους, και μετά το τέλος της μουσικής υπόκρουσης, να δημιουργούσαν τη λέξη “Υγεία” μεταξύ τους. Έπρεπε απλά να περιμένει και να απολαύσει αυτά που είχε σήμερα.

...ΤΕΛΟΣ...

